

LBRIS

We know
books

HUGH HOWEY
SILOZUL
G E N E R A Ț I I L E

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA **SILOZUL**

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

cunoscută, pentru că ați ridicat toate acestea la o nouă înălțime. Nu m-am gândit niciodată că o să fac cine știe ce mare lucru cu viața mea. Mulțumită dumneavoastră, am reușit. Privesc înainte, către orice veți face posibil în viitor.

CUPRINS

Partea întâi - TUNELUL.....	9
Partea a doua - AFARĂ	109
Partea a treia - ACASĂ	209
Un bilet către cititori	387
Mulțumiri	389

PROLOG

- **E** cineva acolo?
— Alo? Da. Eu sunt.
— Ah! Lukas. Nu spuneai nimic. O clipă am crezut că...
ești altcineva.
— Nu, sunt eu. Îmi reglam căștile. A fost o dimineață încărcată.
— Da?
— Da. Chestii plictisitoare. Întruniri ale comitetului. Momentan
am rămas cam pușini aici, sus. După o mulțime de redistribuiri.
— Dar lucrurile s-au liniștit? Nicio revoltă de raportat?
— Nu, nu. Lucrurile reintră în normal. Dimineța, oamenii se trezesc
și se duc la lucru. Noaptea se prăbușesc în pat, epuizați. Săptămâna asta
am avut o loterie de proporții, care-a făcut o mulțime de oameni fericiți.
— Asta-i bine. Foarte bine. Cum merge lucrul la severul șase?
— Bine, mulțumesc. Toate parolele tale funcționează. Deocamdată
sunt același gen de informații. Nu sunt sigur că pricep ce importanță au.
— Continuă căutările. Totul e important. Dacă se află acolo, trebuie
să existe un motiv.
— Așa ziceai și despre articolele din cărți. Dar multe dintre ele mi
se par aiureli! Mă fac să mă întreb dacă e real ceva din toate astea.
— De ce? Ce citești?
— Am ajuns la volumul C. În dimineța asta am citit despre o... ciu-
percă. Stai o clipă! Stai s-o găsec! Iat-o! Cordyceps.
— Asta-i o ciupercă? N-am auzit niciodată de ea.
— Scrie că acționează cumva asupra creierului de furnică, îl repro-
gramează ca pe o mașină, o face să se urce în vârful unei plante înainte
de a muri...

— O mașinărie invizibilă care reprogramează creiere? Sunt cât se poate de sigur că articolul ăla n-a fost pus acolo la nimereală.

— Da? Și ce vrea să însemne?

— Înseamnă... Înseamnă că nu suntem liberi. Niciunul dintre noi nu este.

— Ce încurajator! Înțeleg de ce mă pune să răspund la telefon în locul ei.

— Vorbești de primarul vostru? De-asta...? N-a mai răspuns ea însăși de ceva vreme.

— Nu de-asta. E plecată. Lucrează la ceva.

— La ce?

— Aș prefera să nu-ți spun. Nu cred că o să-ți facă plăcere.

— De ce crezi asta?

— Pentru că mie nu-mi face plăcere. Am încercat să o conving să renunțe. Dar uneori e cam... încăpățânată.

— Dacă o să creeze probleme, ar trebui să știi. Sunt aici ca să vă ajut. Pot distrage atenția celorlalți...

— Problema e că... ea n-are încredere în tine. Nici măcar nu crede că ești întotdeauna aceeași persoană.

— Sunt. Sunt eu. Mașinile îmi deformează vocea.

— Eu îți spun doar ce crede ea.

— Mi-aș dori să-și schimbe părerea. Eu chiar vreau să vă ajut.

— Te cred. Și-aș zice că acum cel mai bun lucru pe care-l poți face e să ne ții pumnii.

— De ce spui asta?

— Fiindcă am senzația că n-o să iasă nimic bun de-aici.

PARTEA ÎNTÂI

TUNELUL

• Silozul 18 •

In sălile de la Mecanic, praful cădea în ploaie, stârnit de violența săpăturilor. Cablurile suspendate deasupra capetelor se legăneau ușor. Țevile zăngăneau. Dinspre camera generatorului, bubuituri sacadate umpleau aerul, reverberau de pereți și trezeau amintiri dintr-o vreme când mecanismele descentrate se roteau periculos.

În mijlocul vacarmului îngrozitor, Juliette Nichols stătea în picioare, cu fermoarul salopetei desfăcut până în talie și cu mânecile ei legate lejer în jurul șoldurilor. Sudoarea și praful îi mânjeau tricoul ca niște pete de noroi. Se sprijinea cu toată greutatea de excavator și brațele vânoase îi tremurau în timp ce puternicul piston metalic al utilajului izbea în mod repetat zidul Silozului 18.

Își simțea dinții vibrând. I se cutremurau toate oasele și toate încheieturile, iar rănile vechi îi trezeau amintiri dureroase. Din lateral, minerii care manevrau de obicei picamărul o priveau cu un aer nefericit. Juliette își luă ochii de la betonul pulverizat și îi văzu stând cu brațele încrucișate pe piepturile largi, cu fălcile încleștate și încruntați, probabil furioși fiindcă își însușise utilajul lor. Sau poate fiindcă încălca un tabu săpând acolo unde săpatul era interzis.

Juliette înghiți nisipul și creta care îi intraseră în gură și se concentra asupra zidului în curs de fărâmițare. Mai exista o posibilitate, una pe care nu putea să n-o ia în considerare. Din cauza ei muriseră mecanici buni și mineri la fel de buni. Când refuzase să curețe, izbucniseră lupte brutale. Câți dintre cei care o priveau săpând pierduseră un om

drag, un foarte bun prieten, pe cineva din familie? Câți o învinuiau pentru asta? Nu putea fi ea însăși singura.

Piconul se izbi de ceva și se auzi zăngănit de metal lovind un alt metal. Juliette îi devie fălcile perforatoare în lateral, pe măsură ce, din carnea albă a betonului, apăreau oasele de oțel care îl armau. Scobise deja un adevărat crater în zidul exterior al silozului. Un prim șir de bare de oțel zimțate îi atârnavu deasupra capului, cu capetele moi ca lumânările topite acolo unde le tăiasă cu flacără oxiacetilenică. Urmaseră încă șaiszeci de centimetri de beton și alt șir de bare de oțel; zidurile silozului erau mai groase decât își imaginase. Cu brațele amortite și nervii tociți, lăsă utilajul să-și urmeze traiectoria, cu pistonul în formă de pană mușcând din piatra dintre bare. Dacă n-ar fi văzut planul cu ochii ei – dacă n-ar fi știut că acolo, afară, existau și alte silozuri –, ar fi renunțat deja. Avea senzația că ronțăie din însăși scoarța pământului. Brațele îi vibrau atât de tare, încât imaginea propriilor degete îi era neclară. Ținta atacului ei era zidul silozului; îl izbea cu gândul de a-l străpunge, de a-și croi drum afară.

Minerii se foiau stânjeniți. Juliette își luă ochii de la ei, ca să privească din nou ținta eforturilor sale, când răsună o nouă izbitoră în metal. Se concentrează asupra spărturii din piatră albă dintre bare. Aplecându-se, apăsă pedala de accelerație și excavatorul se urni, înaintând cu doi, trei centimetri pe șenilele ruginite. Ar fi trebuit să facă o pauză cu ceva timp în urmă. Praful de calcar pe care îl inhalase o sufoca; era moartă de sete; brațele ei aveau nevoie de odihnă; molozul adunat în jurul excavatorului o murdărea. Îndepărtă cu piciorul câteva bucăți mai mari și săpă mai departe.

Se temea că, dacă se mai oprește o singură dată, n-o să-i mai poată convinge pe ceilalți s-o lase să continue. Primar sau nu – șefă de schimb sau nu – oameni pe care-i crezuse neînfrigați plecaseră deja nemulțumiți din sala generatorului. Păreau îngroziți la gândul că ar fi putut perfora un perete etanș, lăsând să pătrundă înăuntru aer contaminat, ucigător. Știa că fusese afară și Juliette vedea că o privesc ca pe o stafie. Mulți se țineau la distanță, de parcă ar fi avut vreo boală.

Înceștându-și dinții ce-i scrâșneau din cauza prafului gros, cu gust rău, apăsă din nou accelerația. Șenilele excavatorului se rotiră, înaintând cu alți doi sau trei centimetri. Doi sau trei centimetri. Juliette înjură

utilajul și durerea din încheieturile mâinilor sale. Afurisită să fie lupta, afurisiți să fie prietenii ei morți! Afurisit fie gândul la Solo și la copiii rămași singuri, la o eternitate de piatră distanță! Și afurisită fie aiureala asta cu primarul și oamenii care se uitau la ea de parcă ar fi ajuns să conducă deodată toate schimburile de pe toate nivelurile, de parcă ar fi știut ce face, de parcă ar fi fost obligați să i se supună, deși se temeau de ea...

Excavatorul se clătină, înaintând ceva mai mult de doi-trei centimetri, și piconul urlă, slobozind un vaiet pătrunzător. O mână îi alunecă și turația mașinii crescă, gata parcă să explodeze. Minerii tresăriră violent, sărind ca puricii, și mai mulți alergară spre ea, cu umbrele contopindu-li-se. Juliette apăsă pe butonul roșu de oprire, aproape invizibil sub praful alb. Excavatorul se zgâlțâi din toate încheieturile, încetându-și treptat mișcarea periculos de năvalnică.

— L-ai străpuns! L-ai străpuns!

Raph o trase înapoi, înconjurându-i brațele amortite cu ale lui, palide și vânjoase după ani de minerit. Ceilalți îi strigară că terminase. Reușise. Excavatorul scosese un zgomot straniu, ca și cum i s-ar fi rupt un ax de legătură; se auzise acel vaiet amenințător, de motor puternic funcționând în gol, fără nimic care să-i opună rezistență.

Juliete își luă mâinile de pe comenzi și se prăbuși în îmbrățișarea lui Raph. Dar disperarea îi reveni odată cu gândul la prietenii ei la care nu putea ajunge și pe care-i știa îngropați de vii în silozul devenit mormânt.

— L-ai străpuns! Întoarce-te!

O mână care mirosea a unsoare și a sudoare îi acoperi gura, ferind-o de aerul de dincolo. Juliette nu putea să respire. După risipirea norului de praf, în față în apără un petic negru de spațiu gol.

Acolo, între două bare de fier, se afla un vid întunecat. Zărit printre gratiile închisorii, îi înconjură, de la Mecanic până în Vărf.

Reușise. Ajunsese *dincolo* de zid. Și acum întrezărea un alt *exterior*, unul diferit.

— Aparatul de tăiere! murmură ea, îndepărtându-și de pe buze palma bătătorită a lui Raph și cutezând să ia o gură de aer. Cel cu flacără oxiacetilenică. Și o lanternă!

• Silozul 18 •

— **B**lestemăția asta e ruginită ca naiba!
— Seamănă cu niște circuite hidraulice.
— Pesemne vechi de-o mie de ani.

Petrolistul Fitz șuieră ultimele cuvinte prin golurile lăsate de dinții pierduți. Minerii și mecanicii care se ținuseră la distanță în timp ce ea săpa se îngrămădiră în spatele lui Juliette când își îndreptă lanterna spre întunericul de dincolo de vâlul din piatră spulberată, care nu se dădea dus. La fel de alb ca praful care plutea în aer, Raph stătea alături de ea, înghesuindu-se amândoi în craterul conic, sfredelit în betonul de aproape doi metri grosime. Albinosul făcuse ochii mari, avea obrajii translucizi, umflați și îi pierise sângele din buzele țuguiate.

— Poți să respiri, Raph, îi spuse Juliette. Nu e decât o altă încăpere.

Minerul palid expiră aerul din plămâni cu un oftat de ușurare și le ceru celor din spatele lor să nu-i mai împingă. Juliette îi întinse lui Fitz lanterna și se îndepărtă de gaura pe care-o făcuse. Își croi drum printre oamenii care se îngrămădeau. Pulsul i se accelerează când întrezări sclipirile unei mașinării aflate de cealaltă parte a zidului. Murmurele celorlalți îi confirmară repede că vederea n-o înșela: montanți, bolțuri, furtun, o placă de oțel cu resturi de vopsea scorojită și dâre de rugină – flancul unui colos mecanic, întinzându-se, în sus și în lateral, cel puțin atât de departe cât putea răzbate firavul fascicul luminos al lanternei.

Cineva îi puse în mână o cană de tablă plină cu apă. Juliette bău cu lăcomie. Era extenuată, dar mintea îi era ageră. Abia aștepta să ajungă la

un radio și să-i spună lui Solo. Abia aștepta să-i povestească lui Lukas. Descoperise îngropat un strop de speranță.

— Și acum? întrebă Dawson.

Noul șef al schimbului trei, bărbatul care îi dăduse apa, o studie cu mare atenție. Se apropia de patruzeci de ani, dar nopțile lucrate îl împovăraseră cu mai mulți. Avea mâini mari, noduroase din pricină că-și frânsese adesea degetele sau își zdrobise încheieturile fie muncind, fie bătându-se. Juliette îi înapoie cana. Dawson aruncă o privire înăuntru, apoi sorbi ultima înghițitură.

— Acum facem o gaură mai mare, răspunse ea. Intrăm acolo și vedem dacă obiectul poate fi recuperat.

Cu coada ochiului, zări o mișcare deasupra generatorului principal, aflat în funcțiune. Aruncă o privire într-acolo și o văzu pe Shirly uitându-se încruntată la ea. Shirly se întoarse cu spatele.

Juliette îl strânse pe Dawson de braț.

— O să dureze o veșnicie să lărgim gaura asta, spuse ea. Mai bine facem mai multe găuri mai mici pe care să le putem conecta. Trebuie să dărâmăm câte o porțiune mare o dată. Adu și celălalt excavator. Și adună toți oamenii cu târnăcoape, dar faceți cât mai puțin praf cu puțință!

Șeful schimbului trei dădu din cap și bătu cu degetele în cana goală.

— Fără explozibili? o întrebă.

— Fără. Indiferent ce s-ar afla dincolo, nu vreau să-l stricăm.

El dădu din cap și Juliette îl lăsă să se ocupe de excavație. Ea se îndreptă spre generator. Și Shirly avea salopeta lăsată-n jos până în talie, cu mânecile legate. Pe tricoul ei ud se contura însemnul muncii grele, un triunghi întunecat, cu vârful în jos. Cu câte o cârpă în fiecare mână, ștergea suprafața superioară a generatorului atât grăsimea veche, cât și noul strat de praf așternut în timpul săpăturilor din ziua aceea.

Juliette își dezlegă mânecile și-și strecură brațele în ele, acoperindu-și cicatricile. Se cățără pe una dintre lateralele generatorului, știind foarte bine de ce anume se poate agăța, ce părți erau fierbinți și ce părți abia călduțe.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă, odată ajunsă în vârf, savurând căldura și zăngănitul generatorului care-i pătrundea în mușchii obosiți.

Shirly își șterse fața cu tivul tricoului. Clătină din cap.

— Mă descurc foarte bine.

— Îmi pare rău c-am umplut locul de moloz.

Juliette ridicase vocea, ca să acopere bâzâitul celor două pistoane aflate în mișcare. Nu erau departe vremurile când, stând deasupra generatorului cu componente al naibii de dezechilibrate, dinții îi clănțăneau atât de tare, încât ar fi putut să rămână fără ei.

Shirly se întoarse și azvârli pe jos cârpele albe, murdare de noroi. Umbra ei, Kali, le băgă într-o găleată cu apă soioasă. Era bizar s-o vezi pe noua șefă a Departamentului Mecanic trudind la ceva atât de banal cum era curățarea generatorului. Juliette încercă să și-l imagineze pe Knox făcând același lucru. Pe urmă o izbi pentru a suta oară faptul că ea însăși ajunsese *primar* și iată că-și petrecea timpul spărgând ziduri și tăind armături. Kali îi înapoie cele două cârpe și Shirly le prinse între palme, împroșcând clăbuc. Tăcerea în care vechea ei prietenă își reluă munca era mult prea grăitoare. Juliette se uită la echipa de săpători adunați de ea, care curățau molozul și se străduiau să lărgească gaura. Pe Shirly n-o încântase împușinarea oamenilor săi, și cu atât mai puțin distrugerea etanșității silozului, care era tabu. Solicitarea de a-i pune la dispoziție din muncitorii ei venise când numărul lor era deja împușinat de revolta violentă. Și nu conta dacă Shirly o învinovăța sau nu pentru moartea soțului ei. Juliette se considera oricum vinovată, așa că relația dintre ele era una încordată.

Nu după mult timp, săpăturile fură reluate. Juliette îl zări pe Bobby la comenzile excavatorului, cu mușchii imenși ai brațelor sale pierzându-și contururile în timp ce mânuia ciocanul pneumatic. Descoperirea unei mașinării strănii – a unui artefact îngropat dincolo de ziduri – înflăcărase mulțimea șovăitoare. Frica și îndoiala se preschimbaseră în hotărâre. Un hamal sosi cu mâncare și Juliette îl urmări din priviri pe tânărul cu brațele și picioarele dezgolite, care studia cu atenție activitatea din jur. Hamalul își lăsă jos povara de fructe și mâncare caldă și plecă să-și răspândească bârfele.

Juliette ședea pe generatorul în funcțiune, încercând să-și alunge dubiile. Își spuse că făceau ce trebuia. Văzuse cu ochii ei cât de mare e lumea, stătuse pe o culme și trecuse în revistă terenul. Tot ce avea de făcut era să le arate celorlalți ce se afla acolo. Și atunci ei aveau să se simtă atrași de munca aceea, în loc să se teamă de ea.

3

• Silozul 18 •

O gaură se lărgise destul ca să poți trece prin ea și Juliette făcu onorurile. Cu o lanternă în mână, se târi peste un morman de moloz și printre câteva bare de fier ca niște degete îndoite. În afara sălii generatorului, aerul era rece, ca în minele adânci. Praful ridicat de săpături îi gădila gâtul și nările, iar Juliette tuși în pumn. Sări pe solul de dincolo de gaură.

— Atenție! le strigă celor din spatele ei. Terenul e accidentat.

O parte dintre denivelări fuseseră cauzate de bucățile de beton prăbușite în interior – celelalte erau mai vechi. Solul arăta de parcă ar fi fost greblat ghearele unui uriaș.

Îndreptă lanternă spre tavanul întunecos și privi flancul colosalei mașini din față. Pe lângă ea, generatorul principal părea pitic. Ca și pompele de ulei. Nimeni nu se putea gândi vreodată să construiască un colos de asemenea proporții și cu atât mai puțin să-l repare. Simți un gol în stomac. Speranțele ei de repunere în funcțiune a mașinii îngropate se micșorară.

Raph i se alătură în frig și întuneric, urmat de zgomot de moloz împărșiat. Albinismul lui era o anomalie manifestată odată la câteva generații. Avea sprâncene și gene diafane, aproape invizibile. Pielea îi era palidă, de culoarea laptelui de porc. Dar, când se afla în mină, penumbra care-i întuneca pe alții, făcându-i să pară mânjiți cu funingine, îi împrumuta o culoare sănătoasă. Juliette înțelegea de ce, copil fiind, plecase de la ferme ca să muncească în beznă.

Raph își plimbă lanterna pe suprafața mașinii cu un fluierat. O clipă mai târziu, sunetul reverberă, tril de pasăre batjocoritoare din beznă.

— E lucrarea zeilor! se minună el, cu voce tare.

Juliette nu-i răspunse. Nu-l luase niciodată drept unul care ascultă balivernele preoților. Dar nu se îndoia că obiectul inspira venerație. Văzuse cărțile lui Solo și bănuia că aceiași oameni din vechime care construiseră mașinaria aia înălțaseră și turnurile în ruină, dar odinioară impozante, de dincolo de dealuri. Faptul că ei înșiși construiseră silozul o făcea să se simtă neînsemnată. Întinse mâna și-și plimbă degetele de-a lungul metalului care nu mai fusese nici atins, nici privit de secole, și se minună de ce fuseseră în stare anticii. Poate că, la urma urmelor, preoții nu erau chiar atât de departe de adevăr...

— Da, a zeilor, cum să nu! bodogăni Dawson, trecând zgomotos lângă ei. Ce facem cu asta?

— Așa e, Jules, șopti Raph, cu respect față de întunericul adânc și față de oamenii din trecut. Cum putem scoate chestia asta de-aici?

— N-o scoatem, le spuse Juliette. Chestia asta e menită să-și sape singură drumul afară.

— Te gândești că o putem pune în funcțiune? spuse Dawson.

Muncitorii din sala generatorului dădură năvală prin gaură, împiedicând pătrunderea luminii. Juliette își îndreptă lanterna către golul îngust dintre peretele exterior al silozului și mașina înaltă, căutând un loc prin care s-o ocolească. Pătrunse în întunericul din lateralul ei, apoi se grăbi să înainteze pe terenul în pantă lină.

— O s-o punem în funcțiune, il asigură pe Dawson. Nu trebuie decât să ne dăm seama cum trebuie să lucreze.

— Fii atentă! o avertiză Raph, când o piatră dislocată de cizmele ei se rostogoli către el.

Juliette ajunsese deja mai sus de capetelor celorlalți. Văzu că încăperea nu are nici colțuri, nici perete în partea opusă. Era rotundă, iar podeaua ei urca în jurul mașinii.

— E un cerc imens, strigă ea, cu vocea reverberându-i între piatră și metal. Cred că încă n-am văzut tot.

— Aici e o ușă, o anunță Dawson.

Juliette se lăsă să alunece în josul pantei, alăturându-se celor doi bărbați. Unul dintre oamenii care priveau din sala generatorului aprinse o lanternă. Fasciculul se uni cu al lanternei ei, dezvăluind o ușă cu buloane în loc de balamale. Dawson se luptă cu mânerul. Gemu de efort, dar apoi metalul scrâșni, lăsându-se cu greu învins de forța mușchilor.

Odată ce trecură de ușă, interiorul mașinii li se căscă larg în față. Nimic n-o pregătise pe Juliette pentru așa ceva. Își aduse aminte de desenele pe care le văzuse în adăpostul subteran al lui Solo și înțelese că utilajele pentru săpături fuseseră desenate la scară. Micii viermi care ieșeau în afara nivelurilor de jos ale departamentului Mecanic erau cât un etaj de înalți și lungi cât două. Erau cilindri masivi de oțel, iar acesta se lăfăia într-o grotă rotundă, de parcă s-ar fi îngropat singur. Juliette le ceru oamenilor ei să se miște cu prudență. I se alăturaseră o duzină de muncitori ale căror voci se contopeau și reverberau în măruntaiele labirintice ale mașinăriei. Curiozitatea și uimirea spulberase orice tabu și cu toții uitaseră de săpături.

— Chestia asta e pentru îndepărtarea sfărâmurilor, spuse cineva.

Fasciculele luminoase măturară tobogane metalice alcătuite din plăci îmbinate. Sub ele se aflau roți și angrenaje, iar în partea opusă se găseau alte plăci, suprapuse ca solzii unui șarpe. Juliette înțelese imediat cum se mișca întregul tobogan – capetele plăcilor pivotau și apoi reveneau la poziția inițială. Pietrele și sfărâmăturile ajungeau în vârf, de unde erau împinse mai departe. Parapete joase, de vreo doi centimetri și jumătate grosime, le împiedicau să cadă în lateral. Piatra măcinată de utilaj era astfel transportată în spatele mașinăriei, de unde era cărată cu roaba.

— E ruginit ca naiba, murmură cineva.

— Nu atât de rău cum ar fi fost normal, spuse Juliette.

Mașinaria se afla acolo de cel puțin câteva sute de ani. Se așteptase să găsească un morman de rugină, dar, pe alocuri, oțelul strălucea.

— Cred că încăperea a fost închisă ermetic, spuse în continuare, amintindu-și de valul de aer care-i mângâiasse gâtul și de praful absorbit în clipa când străpunsese zidul.

— E în întregime hidraulică, comentă Bobby.

Vocea îi trăda dezamăgirea, de parcă ar fi aflat că și zeii se spălau la fund tot cu apă. Juliette era mai încrezătoare. Pentru ea, era ceva

ce putea fi reparat, câtă vreme sursa de alimentare rămăsese intactă. Puteau să repună utilajul în funcțiune. Era conceput simplu, ca și cum zeii ar fi știut că urma să fie descoperită de oameni mai puțin sofisticați, mai puțin calificați. A avea șenile identice cu ale excavatorului, dar se întindeau pe toată lungimea mașinării de mare putere, cu axele acoperite de un strat de unsoare. Lateralele și plafonul erau și ele prevăzute cu șenile ca să se poată deplasa pe pământ. Însă Juliette nu-și dădea seama cum începea să sape. Dincolo de toboganele mobile și de toate celelalte unelte menite să împingă piatra sfărâmată și reziduurile în spatele utilajului, dădură de un perete din oțel care se înălța deasupra grinzilor metalice și pasarelelor, pierzându-se în beznă.

— N-are niciun sens, zise Rich, întinzând mâna spre perete. Uitați-vă la roțile alea! În ce direcție se mișcă?

— Alea nu sunt roți, răspunse Juliette, îndreptând lanterna într-acolo. Toată partea din față se rotește. Uite-aici pivotul, le zise arătându-le un ax central, gros cât doi oameni la un loc. Discurile ies prin partea opusă și taie.

Bobby răsuflă zgomotos, a neîncredere.

— Printr-un strat compact de piatră?

Juliette încercă să rotească unul dintre discuri. Abia dacă îl clinti. Era nevoie de un butoi plin cu unsoare ca să-l poată pune în mișcare.

— Cred că are dreptate, spuse Raph.

Săltase capacul unei cutii de dimensiunile unui pat dublu, luminându-i interiorul cu lanterna.

— Asta e o cutie de viteze. Pare să facă parte dintr-un mecanism de transmisie.

Juliette i se alătură. Pinioane elicoidale, cu circumferința cât talia unui om, zăceau înțepenite în unsoarea uscată. Zimții corespundeau celor care roteau peretele. Mecanismul de transmisie era la fel de mare și de rezistent ca al generatorului principal. Ba chiar mai mare.

— Vești proaste, spuse Bobby. Uitați-vă unde duce axul ăsta.

Trei fascicule luminoase se contopiră și urmărirea cardanul până în locul unde se termina, într-un spațiu gol. Acea cavitate din interiorul utilajului uriaș, spațiul pustiu în care se aflau, era locul în care ar fi trebuit să se afle inima colosului mecanic.

— Chestia asta nu pleacă nicăieri, mormăi Raph.

Juliette se întoarse în partea din spate a utilajului. Suporturile masive, concepute pentru susținerea unei surse de energie, rămăseseră dezgolate. Juliette și ceilalți mecanici se învârtiseră în jurul locului unde ar fi trebuit să se afle motorul. Iar acum, când știa ce să caute, văzu unde se monta. Erau șase puncte de susținere: șase tije filetate, cu diametrul de douăzeci de centimetri, acoperite și ele de unsoare veche, întărită. Piulița corespunzătoare fiecăruia atârna sub tije, susținută de un cârlig. Zeii comunicau cu ea. Îi vorbeau. Anticii lăsaseră un mesaj, într-un limbaj al oamenilor familiarizați cu mașinile. I se adresau dintr-un trecut îndepărtat, spunând: *Asta se potrivește aici. Urmează pașii ăștia.*

Fitz, petrolistul, îngenunche lângă Juliette și o luă de braț.

— Îmi pare rău pentru prietenii tăi, îi zise, referindu-se la Solo și la copii, dar ei i se părea că se bucură pentru toți ceilalți.

Aruncă o privire spre partea din spate a grotii metalice și văzu mai mulți mineri și mecanici care se uitau încordați înăuntru, ezitând să li se alăture. Cu toții s-ar fi bucurat dacă demersul lor s-ar fi încheiat chiar atunci și ea ar fi încetat săpăturile. Însă Juliette nu mai simțea doar un imbold; începea să simtă că are un scop. Utilajul nu fusese ascuns de ei. Fusese depozitat în siguranță. Protejat. Ambalat. Acoperit cu un strat gros de unsoare și ferit de aer dintr-un motiv necunoscut ei.

— Astupăm gaura? întrebă Dawson.

Până și mecanicul cărunt părea dornic să pună capăt săpăturilor.

— Asta așteaptă ceva, răspunse ea.

Scoase una dintre piulițele mari de pe cârligul ei și o așeză în vârful tijei încapsulate în unsoare. Dimensiunile montajului îi erau familiare. Se gândi cum trudise, cu multă vreme în urmă, la centrarea generatorului principal.

— Mașina asta e concepută ca să poată fi deschisă, spuse. Pânțele ei trebuie să fie deschis. Uitați-vă în spate, în locul prin care-am intrat. Se poate deschide pentru eliminarea sfărâmurilor, dar și pentru a introduce ceva. Motorul nu lipsește nicidecum.

Raph stătea alături, cu lanterna îndreptată spre ea, ca să-i poată vedea fața.